

Chương 20

Trước lời chỉ trích của bà Lục, gương mặt xinh đẹp của Mẫn Tiệp đậm ra ửng khuất mà oán giận, nhưng chỉ có thể hạ thấp mình xuống, hai mắt nhìn về phía bà Lục nói xin lỗi: “Dì Lục, cháu xin lỗi, cháu không phải cố ý tới đây gây chuyện ồn ào, chỉ là em gái cháu làm việc quá đáng, cháu không nhịn được mới...”

Sắc mặt cao nhã của bà Lục có chút u ám, ánh mắt nhạt nhẽo nhìn qua gương mặt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng, môi đỏ mọng căng lên, tuy không giận nhưng lại tạo nên sức ép.

“Quá đáng? Tiểu thư Mẫn Tiệp ý muốn nói Lục gia tôi lấy công làm việc tư, đi trái pháp luật sao?”

Bà Lục lạnh giọng chất vấn khiến Mẫn Tiệp sững sốt, xem ra những lời vừa rồi chỉ trích Lục Thiếu Phàm lấy quyền thế mưu việc tư đều bị bà nghe thấy, sắc mặt xấu hổ trắng toát, giải thích nói:

“Dì Lục, cháu không phải có ý này...”

“Vậy là ý của ai? Mẫn tiểu thư đêm hôm đến đây làm loạn, không phải muốn làm khó dễ Lục gia sao? Chẳng lẽ những lời tiểu thư nói ra là có ý tốt muốn Lục gia tôi có ngọn cờ riêng trở thành danh gia số một sao?”

Giữa hàng lông mày của bà Lục là sự trách cứ, nhìn hai người trước mắt mặt trầm như nước, khí chất ung dung đoan trang giấu vào trong, bên ngoài tức giận không vui.

Sắc mặt Mẫn Tiệp trắng bệch, nhớ tới địa vị bèn chắc không dễ dàng bị đổ của Lục gia trên trường chính trị, những thế lực phía sau đó nữa không phải tốt lành khi cô đắc tội, muốn giải thích nhưng ánh mắt minh mẫn của bà Lục như nhìn thấu lòng người, Mẫn Tiệp nói không nên lời, chỉ nhìn bà Lục chăm chú.

“Lục phu nhân, Tiểu Tiệp đến đây mạo phạm đều vì cháu, xin phu nhân tha thứ, không cần so đo với vãn bối.”

Kỷ Mạch Hằng không chịu được khi thấy bà Lục trách cứ Mẫn Tiệp, đi lên phía trước, chặn ngang trước dáng người nhỏ nhắn của Mẫn Tiệp, cúi đầu về phía bà Lục, xin lỗi nói.

Trên gương mặt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng đầy vẻ khiêm tốn cung kính và thành tâm xin lỗi, một người đàn ông coi lòng tự trọng hơn mọi thứ như anh ta lại vì Mẫn Tiệp mà ăn nói khép nép, chứng minh anh ta quan tâm đến Mẫn Tiệp bao nhiêu.

Mẫn Nhu tựa vào người Lục Thiếu Phàm, gương mặt rực sáng vẫn thoáng qua nụ cười chua xót, bàn tay nhỏ nắm chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay đến đau đớn.

Thì ra, một người ở địa vị cao không phải không thể nhân nhượng trước người thấp hơn mình, mà không muốn vì cô mà cúi mình!

“A, Kỷ tổng đang trách tôi làm khó tiểu bối, không phù hợp với thân phận của mình sao?”

Giọng nói mỉa mai của bà Lục vang lên trong không gian vắng lặng, vòng quanh trong không khí. Mẫn Nhu có thể thấy bà Lục đối với Kỷ Mạch Hằng đánh giá rất kỹ lưỡng, giữa hai hàng lông mày có vẻ xa cách.

“Vãn bối và Tiểu Tiệp có chỗ thất lễ ngày khác sẽ tới tạ tội, tôi nay chúng tôi xin đi trước.”

Kỷ Mạch Hằng không muốn cùng bà Lục cãi cọ, khiêm tốn cúi đầu chào bà Lục, sau đó xoay người nhìn về mặt khó coi của Mẫn Tiệp, nhẹ giọng nói: “Chúng ta về thôi.”

Mẫn Tiệp còn tính nói gì đó. Nhưng thấy ánh mắt của bà Lục thứ cho không tiền thì lời nói liền nghẹn lại, không dám phát ra tiếng nào, đi hướng về chiếc Benz của Kỷ Mạch Hằng.

Nhìn bà Lục đứng ở cửa Mẫn Nhu có một loại ảo giác, dường như cảm thấy bà Lục làm khó Mẫn Tiệp, không chỉ vì thể diện Lục gia mà còn trực tiếp lộ diện vì cô, cô còn cảm thấy bà Lục đang ám chỉ điều gì đó.

Bà Lục đối với Mẫn Tiệp từng bước chèn ép, không chừa đường lui, hình như muốn Kỷ Mạch Hằng ra tay che chở Mẫn Tiệp, cũng để cho Mẫn Nhu cô thấy rõ ràng, Kỷ Mạch Hằng người đàn ông này có phải không đáng để cô bỏ Lục Thiếu Phàm đi.

Tâm tư kín đáo của bà Lục, bảo vệ con mình không có gì đáng trách, chỉ là đối với cô có chút tàn nhẫn, khiến cho cô đối diện thẳng với sự vô tình của Kỷ Mạch Hằng, vết thương nơi tim lại bị vạch ra, trần trụi dưới ánh đèn le lói.

“Chúng ta vào thôi.”

Lục Thiếu Phàm chợt nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé đang nắm thành quyền của cô, cảm giác ấm áp khiến cơn lạnh trong lòng cô dịu lại.

“Phải.”

Mẫn Nhu cười nhẹ một tiếng, gương mặt sáng rực, vẻ lo lắng tan đi chỉ còn lại sự điềm tĩnh, để mặc Lục Thiếu Phàm nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, xoay người đi vào trong nhà.

Có lẽ vì Mẫn Tiệp quấy rối nên bữa ăn ở Lục gia diễn ra trong không khí u ám, Mẫn Nhu liếc về phía bà Lục. Bà Lục vẫn giữ thái độ tao nhã gấp thức ăn, gương mặt không hề có vẻ âm trầm như khi đối diện Mẫn Tiệp, nhưng cũng không hề có dấu hiệu vui vẻ.

Mẫn Nhu cầm đũa trong tay mà căng thẳng, bà Lục biết mối quan hệ giữa cô và Kỷ Mạch Hằng, tôi nay lại thấy Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng cùng nhau song

hành, ở ngay trước cửa chồng hát vợ xướng, dù không nói ra nhưng trong lòng cũng có suy nghĩ gì đó.

“Mẹ nghe nói Tiểu Nhu là người phát ngôn hợp pháp của Kỳ thị?”

Khi bữa tối sắp xong bà Lục liền đánh tiếng, gương mặt trang nhã cao quý không hề có vẻ gì không ổn, giống như chỉ thuận miệng hỏi, lại làm cho động tác của Mẫn Nhu khựng lại, gương mặt nhỏ hiện lên vẻ kinh ngạc.

Không biết bà Lục hỏi điều này làm gì, Mẫn Nhu đưa mắt nhìn ẩn ý trong mắt bà, môi cong lên, vẻ mặt tự nhiên mà không che giấu nói: “Một tháng trước con và Kỳ thị đã kết thúc hợp đồng, lúc này con không có quan hệ gì với Kỳ thị cả!”

Chân mày bà Lục chau lại, môi cùng với những nếp nhăn trên mặt khi cười chứng tỏ bà hài lòng, ánh mắt như có điều suy tư khi lướt nhìn Lục Thiếu Phàm đang từ tốn ăn cơm: “Thiếu Phàm, công ty mẹ gần đây muốn tìm người phát ngôn thích hợp, con thấy Tiểu Nhu có được không?”

Trong chớp mắt giữa hàng lông mày Lục Thiếu Phàm xuất hiện nếp uốn, gương mặt ôn văn nhã nhĩ tuấn tú đem chiếc đũa để lên bàn, lời nói có vẻ đùa giỡn nhưng cũng có nghiêm túc.

“Chuyện buôn bán cạnh tranh, một mình mẹ đã đủ ứng phó rồi, đừng kéo vợ con xuống nước, đến lúc đó, ôm lấy vàng của mẹ mà bỏ chạy.”

Trên gương mặt bà Lục có chút bối rối pha lẫn bất mãn, nhưng cũng không miễn cưỡng, thờ dãi, trừng mắt nhìn Lục Thiếu Phàm: “Cưới vợ rồi quên cả mẹ, câu đó nói con đấy Thiếu Phàm.”

Mẫn Nhu tất nhiên biết giá trị siêu sao của mình trong giới làm ăn, ban đầu cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm là giao dịch không phải coi đây là lợi thế sao?

Lúc này, nghe bà Lục nói cô cũng xem như chuyện phải làm, cô không thể khước từ. Theo ý bà Lục, cô cũng nên làm chút gì cống hiến Lục gia, nhưng Lục Thiếu Phàm lại từ chối khéo làm cho chút giá trị cuối cùng của cô cũng mất hết.

Cho nên khi Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm về phòng, gương mặt nhỏ của cô luôn thất chặt, không quan tâm đến Lục Thiếu Phàm, bước vào phòng tắm rửa mặt.

“Em không vui sao?”

Vừa bước từ phòng tắm ra đã chạm ngay lồng ngực của Lục Thiếu Phàm, anh dịu dàng ôm lấy cô, miệng thì thầm, giọng nói kể lể, xem ra đã nhìn thấu tâm tư cô.

Dù có giận nhưng khi thấy đôi mắt yêu thương của Lục Thiếu Phàm, bao nhiêu bất mãn đều tan thành mây khói, những hành động bất ngờ của Lục Thiếu Phàm cô cũng không có năng lực để ngăn cản.

“Lục Thiếu Phàm, sao anh không để em làm phát ngôn cho công ty của mẹ chứ?”

Mình muốn giúp một tay nhưng tâm ý bị người ta chặn lại, Mẫn Nhu suy nghĩ vẫn thấy giận, cô không làm gì cả chỉ hưởng thụ sự yêu thương chăm sóc từ Lục Thiếu Phàm như thế chẳng phải sẽ trở nên rất vô ích sao.

Mái tóc ướt đẫm, một chiếc khăn trùm lên nó, anh kéo cô ngồi xuống giường, dáng người cao to chặn đứng tầm mắt cô. Nhìn áo sơ mi trên người anh, phía trên anh giúp cô lau nhẹ mái tóc xoắn, trong lòng Mẫn Nhu cảm thấy thật ấm áp mang theo cả rung động.

Kỷ Mạch Hằng vì Mẫn Tiệp mà chịu cúi đầu trước người khác, như vậy hành động của Lục Thiếu Phàm bây giờ giống như đi ngược lại với hình tượng hoàn mỹ của quý tộc Châu Âu?

Người đàn ông này cao đến không thể chạm tới, người ta chỉ dám ngược nhìn bây giờ lại từng chút một cầm lấy mái tóc dài của cô chăm chút lau, giữa hai lông mày tiết lộ sự nghiêm túc và dịu dàng với công việc, niềm hạnh phúc ngọt ngào như lấp đầy trong mắt Mẫn Nhu.

“Lục Thiếu Phàm cưới vợ là để yêu thương, không muốn cô ấy trở thành công cụ để mưu lợi. Anh không phải Kỷ Mạch Hằng, không cần em vì anh mà mà bị người ta sỉ nhục, nếu cảm thấy anh thua thiệt nhiều quá, vậy hãy đem trái tim của em trả nợ cho anh.”

Lục Thiếu Phàm chưa bao giờ nhắc tới Kỷ Mạch Hằng, nhưng đêm nay anh lại tự nhiên nhắc tới con người này là có ý gì?

Mẫn Nhu nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, trên gương mặt của Lục Thiếu Phàm vẫn còn đọng lại nụ cười nhàn nhạt, cánh môi hơi cong, nhưng cô thấy được trong đôi mắt trong suốt của anh dâng lên sự rung động rất nhỏ, không phải trước sau như một chỉ có yêu thương, mà dường như đang cực lực che giấu sự ghen tị.

Anh đang ghen với quá khứ của cô và Kỷ Mạch Hằng sao?

Ý tưởng này vụt sáng trong đầu Mẫn Nhu khiến nhịp tim cô hơi chậm lại, muốn chứng thực, cô nhìn chăm chú gương mặt tuấn tú của Lục Thiếu Phàm, cố gắng bắt chút sơ hở trong nụ cười tươi.

Đôi mắt Lục Thiếu Phàm như viên ngọc sáng lên, trong lòng rung động, kim lòng không được cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, vừa nhẹ nhàng hôn xuống liền rút về, hai mắt đen nheo lại, thương thức hai gò má đang dần dần ửng hồng của cô, cười nói.

“Nếu như trên thế giới chỉ có mình Mẫn Nhu, cần có một người làm bạn với em, thì anh mong người đó sẽ là anh.”

Giọng nói thoải mái tùy ý của anh lại như một câu bùa chú buộc chặt trên người cô. Đôi mắt thiết tha chân thành nhìn cô cho thấy sự nghiêm túc, đôi môi mỏng mím lại khiến cô thấy được anh đang rất thật lòng.

Hàng lông mi dày của Mẫn Nhu rũ xuống, hai tay đặt bên mép giường ôm lấy thắt lưng gầy gò của anh, để bản thân đến gần Lục Thiếu Phàm, mùi bạc hà dịu dịu vây lấy cô, cô để mặc bản thân phóng túng trầm luân trong sự dịu dàng của anh.

Nếu cuộc đời này thật sự có một người như vậy, cùng cô cầm tay nhau đi đến đầu bạc răng long, cô hy vọng, người ông trời ban cho cô chính là người đàn ông trước mắt.

Khóe môi nở nụ cười hạnh phúc, Mẫn Nhu cọ đầu mình vào người Lục Thiếu Phàm, để mặc anh ôm cô vào lòng, siết chặt lấy nhau.

“Ba ba, Đậu Đậu muốn cùng ngủ với mẹ có được không?”

Mẫn Nhu nghe giọng trẻ con bập bẹ cất lên, che giấu đi nỗi buồn trong lòng, bụng Lục Thiếu Phàm ra liền thấy Đậu Đậu đang lắc lắc đầu nhỏ đứng bên giường dường như vừa tới không lâu.

Mẫn Nhu nhìn ánh mắt chờ mong của Đậu Đậu không đành lòng cự tuyệt, nhớ ngày mai Đậu Đậu phải đi, tình thương của người mẹ liền trĩu dậy, cúi người ôm lấy Đậu Đậu, hôn lên gương mặt bụ bẫm của nó, đồng ý nói: “Dĩ nhiên là được.”

Mẫn Nhu ôm Đậu Đậu lên giường, khóe mắt liếc nhìn về bất mãn trên mặt Lục Thiếu Phàm, sau đó nhìn sang đứa trẻ ngoan ngoãn trong lòng, Mẫn Nhu không nhịn được cười trộm: Lục Thiếu Phàm đang ghen với con trai sao?

Đêm khuya yên tĩnh, ánh đèn nhá nhem chiếu sáng phòng, trong phòng ngủ, Mẫn Nhu nằm nghiêng sang bên trái, giường lớn nên ba người nằm vẫn khá rộng, Đậu Đậu dĩ nhiên ngủ ở giữa, còn Lục Thiếu Phàm ngủ bên phải.

Đậu Đậu nghe Mẫn Nhu kể chuyện cổ tích xong, không thèm để ý đến ánh mắt oán trách của cha liền dùng hai tay ôm lấy Mẫn Nhu, ngáy to ngủ, trên gương mặt nhỏ lộ vẻ thỏa mãn.

Một luồng hơi thở đều đặn phả vào cổ, Mẫn Nhu từ từ mở hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà, hoàn toàn thanh tỉnh không hề mơ màng.

Đem cánh tay Đậu Đậu từ trên cổ buông ra, Mẫn Nhu chậm rãi xoay người cố gắng không gây ra tiếng động, dưới ánh đèn mờ ảo hai mắt nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của Lục Thiếu Phàm, động tác khựng lại, cơ thể từ từ trầm tĩnh.

“Sao anh vẫn chưa ngủ?”

Mẫn Nhu nhỏ giọng hỏi, ánh mắt quan tâm quan sát nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Anh không ngủ được.”

Lục Thiếu Phàm trả lời mang theo luồng cảm xúc, Mẫn Nhu cho rằng mình nghe lầm, Lục Thiếu Phàm lặng lẽ đứng dậy đem Đậu Đậu đang ngủ say ôm sang bên cạnh, còn bản thân lại ngủ cạnh Mẫn Nhu.

“Trẻ con nằm bên ngoài sẽ bị té đó.”

Mẫn Nhu cố ý đè nén giọng nói giận dữ của mình xuống, Lục Thiếu Phàm không hề tỏ vẻ áy náy, gương mặt tuần tú cười nhẹ kè sát Mẫn Nhu, bàn tay đặt trên thắt lưng thon thả của cô, giọng nói thanh nhuận có chút khàn khàn: “Bà xã, hay chúng ta làm chuyện có ý nghĩa hơn đi.”

Hai gò má Mẫn Nhu đỏ lên, ánh mắt liếc sang Đậu Đậu, còn chưa kịp mở miệng, Lục Thiếu Phàm đã xoay người nằm lên trên cô, ngũ quan nho nhã tuần mỹ dưới ánh đèn lại trở nên mỉa mai hoặc lòng người.

“Lục Thiếu Phàm, anh mau xuống đi, Đậu Đậu thức dậy thì làm sao?”

Mẫn Nhu tránh né ánh mắt nóng bỏng của Lục Thiếu Phàm, tiếng tim đập bang bang tăng nhanh, thấy anh cúi đầu, cánh môi nóng như lửa hôn lên gáy cô, sau đó di chuyển xuống dưới, Mẫn Nhu nhẹ giọng kêu lên, ngăn cản không để anh tùy tiện làm tiếp.

“Bà xã, em không thích mặc áo lót sao?”

Giọng nói của anh càng lúc càng khản đặc, chất chứa sự nghi vấn nhưng rõ ràng cũng rất vui khiến cho thần kinh Mẫn Nhu căng ra, thở gấp cúi đầu, nhìn Lục Thiếu Phàm đang ở trước ngực cô, cảm giác tê dại khiến sự cự tuyệt của cô yếu dần.

Hai mắt Mẫn Nhu co lại, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, hai cánh tay dùng sức muốn đẩy người đàn ông ở trên, cơ thể không tự chủ giãy giụa lại vô tình chạm vào hạ thân của anh, trong chốc lát gương mặt nhỏ nhắn như bốc lửa.

Lục Thiếu Phàm có phản ứng, hai mắt Mẫn Nhu lóe lên, đôi mắt đen của Lục Thiếu Phàm dần dần nhuốm màu tình dục, không biết làm sao. Khi anh hôn lên môi cô thỏa thích liếm mút, gặm cắn Mẫn Nhu liền buông vũ khí đầu hàng, theo bản năng đáp lại nụ hôn của anh.

Hai cơ thể dính chặt vào nhau, dịu dàng ma sát, tiếng kêu nhỏ vang lên phiêu tán trong không khí, ngón tay dài của Lục Thiếu Phàm ở trên cơ thể Mẫn Nhu đốt lên từng bông hoa lửa xinh đẹp, Mẫn Nhu không tự chủ khẽ gọi tên Lục Thiếu Phàm.

Ngay khi cô nghĩ sắp tan chảy thành nước thì Lục Thiếu Phàm đột nhiên dừng lại, động tác khiêu khích cũng ngừng, gương mặt kiều mỹ của Mẫn Nhu ần ần khó chịu, mở hai mắt mơ màng đập vào mắt là gương mặt cứng đờ của Lục Thiếu Phàm.

Giọt mồ hôi trong suốt theo gương mặt anh rót xuống làn da trắng nõn của cô, khiến cô run rẩy, thoáng cử động người, vuốt nhẹ gương mặt anh, thờ hồn hèn nói: “Sao vậy?”

Cổ họng Lục Thiếu Phàm khẽ động, kích tình giữa hai mắt rút đi, thay vào đó là nỗi thất bại chán nản, nghiêng đầu nhìn về sau lưng, Mẫn Nhu cũng tò mò nhìn sang, chỉ thấy một màn dờ khóc dờ cười.

Hai đôi chân ngắn nhỏ của Đậu Đậu đang gác lên lưng Lục Thiếu Phàm, ngay lúc cô quay đầu sang còn nhìn thấy Đậu Đậu đem cánh tay đặt lên người Lục Thiếu Phàm giống như con gấu trúc, môi chu ra, cọ vào người Lục Thiếu Phàm.

Tiếng thở dài bất đắc dĩ vang lên trong căn phòng đầy mùi ái muội, Mẫn Nhu thấy vẻ mặt mẹ kế của Lục Thiếu Phàm buồn cười nhưng nói không nên lời, trên người liền nhẹ hẫng, Lục Thiếu Phàm ôm Đậu Đậu nằm sang bên.

“Anh ngủ sớm đi.”

Mẫn Nhu có chút hả hê dịu dàng nói ngủ ngon, Lục Thiếu Phàm xoay người lại bàn tay dùng sức kéo cô vào lòng, hôn lên trán cô, bên tai là giọng khàn khàn tức giận của anh.

“Tôi mai sẽ làm lại.”

Mẫn Nhu bối rối đẩy đẩy cơ thể cao to nam tính của Lục Thiếu Phàm, sau khi anh nhắm mắt lại môi hơi hạ xuống, Mẫn Nhu biết anh không vui, than nhẹ một tiếng, kề sát vào bờ môi hoàn mỹ của anh chạm nhẹ xuống, sau đó thỏa mãn nhắm mắt lại.

Cô lại không biết, sau khi cô thiếp đi, đôi mắt đen sâu thẳm từ từ mở ra, ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn gương mặt mỹ lệ của cô, mãi lâu sau không bỏ đi.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia Đậu Đậu.”

Tiếng gõ cửa thâm nhập vào đầu, Mẫn Nhu đột nhiên mở mắt, ánh sáng mặt trời loang lổ chiếu vào giường, trên giường chỉ còn mỗi cô và Đậu Đậu, độ ẩm bên người đã mất đi xem ra Lục Thiếu Phàm đã thức dậy từ sớm.

“Thiếu phu nhân, Diệp phu nhân tới đón Đậu Đậu, thiếu gia dặn tôi lên kêu Đậu Đậu thiếu gia dậy ạ!”

Nghe di Mai nhắn, sắc mặt Mẫn Nhu có chút ngại ngùng, nhìn đồng hồ treo tường mới biết bản thân ngủ quên, lay nhẹ Đậu Đậu dậy, bắt đầu thay quần áo, cô không quên hôm nay phải về Mẫn gia.

Đậu Đậu mở hé mắt, hai má hồng hồng, hàng lông mi run run, giọng nói non nớt đáng yêu: “Con chào mẹ.”

“Chào con Đậu Đậu.” - Mẫn Nhu ôm Đậu Đậu vào phòng tắm, bắt đầu giúp Đậu Đậu rửa mặt.

Bên trong phòng khách, Lục Thiếu Phàm mặc bộ áo màu trắng đơn giản, hai chân thon dài vắt ngang, một tay đặt trên lưng ghé xô pha, một tay bưng cà phê, trên gương mặt tuấn tú là nụ cười thản nhiên.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân và thiếu gia Đậu Đậu đã dậy.”

Lục Thiếu Phàm hướng dì Mai cười: “Dì Mai vất vả rồi.”

Nâng tách cà phê, đưa đến bên mép khẽ nhấp một cái, khớp xương của ngón giữa rất rõ, một bàn tay đeo nhẫn cưới màu bạc đang ngồi đối diện, là một quý phụ rất xinh đẹp:

“Thiếu Phàm, nghe nói con chuẩn bị kết hôn có thật thế không?”

Đuôi lông mày Lục Thiếu Phàm nhướng lên, không nói lời nào, nghe tiếng bước chân thì trên gương mặt tuần tú hiện lên vẻ dịu dàng, đưa mắt nhìn về phía cầu thang.